

nýbrž i tehdy, když zneužívá tohoto eventuálního návrhu k docilení toho, by mu byla pouze prodloužena lhůta k žalobní odpovědi, neboť civilní řád soudní neskytá prostředků k zamezení obcházení předpisů §§ 243 a 78 c. ř. s. Na tom nelze nic změnit ani poukazem k tomu, že by pak žalobní odpověď byla úplně zbytečnou, ježto by opakovala pouze prohlášení a návrh žalovaného, učiněné při prvním roku, neboť jak již bylo ve zmíněném rozhodnutí doličeno, jsou prohlášení zmíněná vyloučena z přednesu při prvním roku.

Čís. 7115.

Obmezení exekuci podle druhého odstavce § 41 ex. ř. lze, jakmile se objeví, že byla vykonána nad míru, třebaže různé exekuce nebyly ještě skončeny. Vymáhající věřitel nemůže však býti nucen k tomu, by se spokojil způsobem exekuce, jenž pravděpodobně povede jen zdlouhavým způsobem k uspokojení jeho vymáhané pohledávky, na místo exekuce, která mu slibuje uspokojení v době poměrně krátké.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 162/27.)

V exekuční věci banky A. proti Janu a Marii Č-ovým byla povolena vymáhající věřitelce exekuce zabavením pohledávky dlužníků a exekuce zabavením jich movitostí. K návrhu dlužníků omezil soud první stolice podle § 41, druhý odstavec. ex. ř. exekuci na zabavení pohledávky a zrušil exekuci zabavením movitostí. Rekursní soud zamítl návrh dlužníků na zrušení exekuce zabavením movitostí. Důvod y: Návrh na omezení exekuce na zabavení pohledávky a na zrušení exekuce zabavením movitých věcí odůvodňují povinní manželé tím, že vymáhající banka pro svou pohledávku 105.000 Kč se 6% úroky od 1. srpna 1925 a útratami 501 Kč, 1308 Kč, 500 Kč, 131 Kč 26 h, 473 Kč 48 h, jakož i dalšími útratami má dostatečné krytí v zabavené pohledávce povinných manželů. Jde o dvě různé exekuce vedené pod E 444/26 a E 29/27, tudíž odděleně u okresního soudu v T. jako soudu exekučního. V takovém případě není na místě návrh, by byla zastavena jedna exekuce, hledíc k možnosti uspokojení v exekuci druhé, ježto se vymáhajícímu věřiteli nemůže odepíratí právo, by různým způsobem, který sám za vhodný uzná, postupoval k vydobytí své pohledávky a teprve po případném celkovém uspokojení v jedné exekuční věci bylo by možno domáhati se podle § 40 ex. ř. zrušení druhé exekuce. Nehledíc k tomu, nelze v této věci míti za to, že jest nade vši pochybnost jistota, že exekuce povolená okresním soudem v T. usnesením ze dne 19. listopadu 1926, č. j. E 29/27-1, povede k částečnému neb úplnému uspokojení vymáhající banky. Šetření provedené v tomto směru prvním soudem nepřivedlo do věci plného jasna. Dle dopisu Státního pozemkového úřadu v Praze ze dne 25. ledna 1927 složili povinní manželé Jan a Marie Č-ovi na přidělovou cenu zbytkového statku B. jim přiděleného 254.866 Kč

41 h dne 11. prosince 1923 130.000 Kč a dne 19. února 1925 91.000 Kč, takže byl nedoplatek 33.866 Kč 41 h. Podle dalšího dopisu téhož úřadu ze dne 11. února 1927 byl přiděl povinným manželům Janu a Marii Č-ovým zrušen a ohledně statku B. byly učiněny jiné dispoice. Dle dalšího dopisu téhož úřadu ze dne 25. února 1927 bude nutno z uvedených peněz složených na přidělovou cenu odpočísti 30.670 Kč, která byla povinnému Janu Č-ovi vyplacena pojišťovnou jako náhrada za vyhořelou stodolu, ježto stodola po požáru znovu vybudována nebyla. Konečně v dopisu ze dne 1. března 1927 bylo státním pozemkovým úřadem sděleno, že bylo učiněno opatření, by bez zvláštního poukazu, který kromě jiného bude závislým na zprávě prvního soudu o vyřízení exekuční věci, o níž jde, z peněz složených na přidělovou cenu nikomu placeno nebylo. Z uvedených dopisů Státního pozemkového úřadu nevychází nikterak, zda a co povinným manželům Janu a Marii Č-ovým Státním pozemkovým úřadem má být zpět splaceno, a jest tudíž dotyčnou pohledávku považovati za velmi nejistou. Nebylo tudíž na místě, by první soud s poukazem na exekuci pod E 29/27 později vedenou dřívější exekuci pod E 444/26 na movité věci povinných manželů Jana a Marie Č-ových zrušoval, to tím méně, ježto posléze uvedená exekuce daleko spíše a s urychlením může vésti k uspokojení vymáhající banky než exekuce pod E 29/27, když ještě u Státního pozemkového úřadu, jak vyplývá z jeho posléz uvedeného dopisu, ani rozhodnuto není, zda a co povinní manželé Jan a Marie Č-ovi mají zpět obdržeti, a zda to, co snad na ně připadne, beze všeho bude poukázáno vymáhající bance.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze ovšem souhlasiti s názorem rekursního soudu, že nemůže vymáhajícímu věřiteli býti odpíráno právo vésti různými způsoby exekuce k vydobytí jeho pohledávky podle toho, jak sám uzná za vhodné a že teprv po úplném uspokojení pohledávky jednou exekucí možno přikročiti ke zrušení druhé exekuce. Tento názor příčí se zřejmě ustanovení druhého odstavce §u 41 ex. ř., podle něhož má býti exekuce obmezena, ukáže-li se po povolení několika exekučních způsobů, že exekuce byla vykonána nad potřebu. Ale správně zamítl rekursní soud návrh na obmezení exekuce, poněvadž není ještě zcela jisto, zda bude povinným vyplacen celý zabavený peníz 190.330 Kč. Státní pozemkový úřad udal původně, že povinným nepřísluší žádná pohledávka, nýbrž že ještě mají na přidělovou cenu dopláceti, pak oznámil, že přiděl byl zrušen a že povinným přísluší 221.000 Kč, později odpočetl z toho 30.670 Kč a není naprosto vyloučeno, zda nebudou později ještě další odpočty učiněny za užívání statku, za případné škody špatným hospodařením po dobu užívání nebo možné jiné odškodnění. Kromě toho nemůže vymáhající věřitelka býti nucena, by se spokojila způsobem exekuce, jenž pravděpodobně povede jen zdoluhavým způsobem k uspokojení její vymáhané pohledávky, na místě exekuce, kteráž jí slibuje uspokojení v době poměrně krátké.